

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/326/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8413201659
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8413201659.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu V. s.r.o. so sídlom v O., na ul. V. č. XX, právne zastúpeného Fridrich Paľko s.r.o. so sídlom v Bratislave, na ul. Gr?sslingovej č. 4, proti žalovanému W. Y. - Q. W. W. Y., so sídlom v O., G. K.. XX, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 25.11.2014 č. k. 4C 71/2013-28 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznáva.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že predmetom konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom prvostupňového súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej vo veci Okresného súdu Poprad pod sp. zn. 12Er 298/2011.

Súd prvého stupňa zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobcu ako oprávneného proti povinnému Q. D. bola Okresnému súdu Poprad doručená 26.5.2011 a to na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s.. Dňa 3.2.2012 Okresný súd Poprad poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v časti, keďže čiastočne exekučné konanie uznesením zo dňa 30.5.2011 zastavil.

Uviedol, že:

Možno prisvedčiť žalobkyni, že v danej veci v čase podania žiadosti o udelenie poverenia súdному exekútorovi na vykonanie predmetnej exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Exekučný poriadok stanovoval procesnú lehotu 15 dní na udelenie poverenia súdnému exekútorovi, pričom z tejto procesnej lehoty nevyklučoval prípady, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok.

Exekučný poriadok však procesnú 15-dňovú lehotu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie stanovoval pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu (vrátane rozhodcovského rozsudku podľa § 41 ods. 2 písm. i) so zákonom. Z tejto lehoty boli rozhodcovské rozsudky výslovne vylúčené až súčinnosťou od 1. 6.

2011. Výnimku u týchto exekučných titulov zákon upravil práve z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. To však neznamená, že materiálnemu prieskumu, či neexistuje rozpor exekučného titulu so zákonom, v čase podania predmetnej žiadosti o udelenie poverenia nepodliehali rozhodcovské rozsudky. Materiálny prieskum súladu exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, so zákonom je potrebné vykladať aj v nadväznosti na zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktorý v ust. § 45 ods. 1, 2 umožňoval súdu aj bez návrhu zastaviť konanie o výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konania, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b) alebo c). Teda, ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) (ak bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní) alebo ak zaväzoval účastníka konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Materiálny prieskum súdu rozhodcovských rozsudkov plne potvrdila už dnes vcelku ustálená súdna prax. Navyše, z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Naopak, takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučnému súdu neukladá (Nález US SR sp. zn. II.US 520/2012 z 10. 7. 2013. rozsudok KS Prešov sp. zn. 17C 419/2012 z 19. 4. 2014).

V danej veci exekučný súd po doručení žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi (26.5.2011) žiadosť, návrh a rozhodcovský rozsudok preskúmal a uznesením zo 30.5.2011 exekučné konanie sčasti zastavil. Dňa 3.2.2012 súd udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie vo zvyšnej časti.

Súd sa preto nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že v danej veci exekučný súd postupoval nesprávne, ak o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia nerozhodol v 15-dňovej zákonnej lehote. Exekučný súd žiadosti plne dôvodne v celom rozsahu nevyhovел a pre rozhodnutie o čiastočnom zastavení exekučného konania nebol viazaný žiadnou zákonnou lehotou. O udelení poverenia na vykonanie exekúcie vo zvyšnej časti exekučný súd v danej veci rozhodol bez zbytočného odkladu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o čiastočnom zastavení exekúcie.

Za tejto situácie súd nemohol prijať vo veci právny záver o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívajúcom v porušení povinnosti rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote.

Ďalej súd dodáva, že aj v prípade záveru, že by sa vo veci jednalo o nezákonný úradný postup spočívajúci v zbytočných prietahoch súdu, tento nesprávny úradný postup sám osebe ešte nepredstavuje škodu v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O majetkovú ujmu, ktorá je odškodniteľná podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pôjde iba vtedy, ak by mal takýto nesprávny úradný postup dopad do majetkovej sféry účastníka. Pojem skutočná škoda a ušlý zisk (§ 17 ods. 1 Zákona 514/2003 Z. z.) je potrebné vykladať v súlade s jeho všeobecným vymedzením v Občianskom zákonníku, a najmä s ustálenou súdnou judikatúrou (keďže Občiansky zákonník sám definíciu neobsahuje), nakoľko vzťah zákona č. 514/2003 Z. z. k Občianskemu zákonníku je vzťahom špeciality, v zmysle ktorej všeobecnú úpravu je možné použiť všade tam, kde špeciálny predpis jej aplikáciu nevyklučuje výslovným zákazom alebo tým, že neustanoví niečo iné.

Súd je toho názoru, že náklady spojené s činnosťou žalobkyne uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, pre ktorú bola exekúcia v danej veci vedená (pracovné výkony zamestnancov, správa informačného systému) v období, ktoré podľa jej tvrdení zbytočne uplynulo medzi doručeními žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutia o nej, bez ďalšieho, nemožno považovať za skutočnú škodu. Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že žalobkyňa ako obchodná spoločnosť založená za účelom podnikania (poskytovania spotrebiteľských úveroch) vynakladala a vynakladá náklady na správu svojich pohľadávok, vrátane predmetnej pohľadávky, prostredníctvom informačného systému predovšetkým v súvislosti s touto podnikateľskou činnosťou. Náklady na udržiavanie tohto informačného systému, teda aj náklady na správu predmetnej pohľadávky v informačnom systéme, jej preto vznikali v súvislosti s jej podnikaním na trhu bez ohľadu na tvrdené prietahy v exekučnom konaní. Pohľadávka by už zrejme nebola spravovaná informačným systémom len v prípade jej vymoženia. Z tvrdení žalobkyne a znaleckého posudku vypracovaného znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou Bratislava pod

č. 1/2014 pritom nieje vôbec zrejme, či a kedy, prípadne či doposiaľ stále je predmetná pohľadávka informačným systémom spracovávaná, či a v akom rozsahu by sa náklady na správu a udržanie informačného systému žalobkyne v prípade neevidovania predmetnej pohľadávky v informačnom systéme vôbec znížili, a teda ani či vôbec nejaké náklady na správu predmetnej pohľadávky boli vynakladané zbytočne v dôsledku tvrdených prietahov v exekučnom konaní. Preto súd zastáva názor, že žalobkyňa v konaní neuniesla povinnosť tvrdenia (a teda ani dôkaznú povinnosť) ohľadne vzniku majetkovej ujmy v dôsledku tvrdených zbytočných prietahov v exekučnom konaní. Žalobkyňa v konaní neuniesla povinnosť tvrdenia (a teda rovnako ani dôkaznú povinnosť) ani ohľadne skutočnosti, aké konkrétne náklady vôbec vynaložila na správu a udržanie svojho informačného systému. Taktiež neuniesla ani dôkaznú povinnosť ohľadne tvrdenia ohľadne nákladov na administratívne spracovanie a publikačné výdaje spojené s urgenciami. Súd má poznatky, že žalobkyňa vyhotovuje mnohé podania v elektronickej podobe. Aj samotné návrhy na zmenu exekútora boli podané v elektronickej podobe.

Vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1-3, § 19 ods. 1-3 zák. č. 514/2003 Z.z., § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť na opätovné prejednanie. Ako dôvod uviedol, že v merite veci sa rozhodlo na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., pretože svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Stav právnej neistoty existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Súdu neprislúši polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Musí aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardnej ochrany základných práv v Európe a teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy atď. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote. Žalobca takýto záväzok nemá.

Žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Okrem toho, ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu poukazujúcu na to, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. podrobne upravujúceho podmienky, z ktorých možno vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu nie je možná, s touto je potrebné súhlasiť. Išlo by totiž o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. bolo do tohto právneho predpisu zavedené až zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2013, a preto je priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy vzniknuté od 1.1.2013. Uvedené ustanovenie však súd prvého stupňa neaplikoval, preto je táto odvolacia námietka právne irelevantná.

V danom prípade nesprávny úradný postup mal spočívať v nedodržaní 15 - dňovej zákonnej lehoty stanovenej ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 1 upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, za ktorý považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. V preskúmvanej veci k udeleniu poverenia došlo s omeškaním.

Odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II.ÚS 520/2012-39 z 10. 7. 2013. Ústavný súd Slovenskej republiky konštantne judikuje, že zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, v ktorých musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, resp. štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní. Prietahy by mohli byť takto ospravedlniteľné len na krátky čas a len v tom prípade, že by sa prijali adekvátne opatrenia na riešenie situácie. „Ústavný súd Slovenskej republiky však konštatuje, že danú judikatúru vytvoril po vzore Európskeho súdu pre ľudské práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných prietahov v takpovediac nehromadných veciach. Nešlo teda o situácie, keď jeden navrhovateľ stovkami či tisíckami podaní prispel k zaťaženosti súdu a týmto k dlhšej dobe rozhodovania aj sám. Už spomenutá doktrína absencie možnosti liberalizácie z dôvodu zaťaženia aj naďalej plne platí, avšak v prípadoch relevantne odlišných od prerokúvanej veci... V prípadoch obdobných prerokúvanej veci sa táto doktrína modifikuje do podoby reflektovanej v tomto rozhodnutí. Pre súčasný prípad a prípady obdobné, kde ako už ústavný súd uviedol, jediná sťažovateľka iniciovala konanie v stovkách typovo obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prietahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. In concreto tak Ústavný súd Slovenskej republiky túto skutočnosť musel zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci (referenčným vzťahom na špecifiká prípadov nie je jedna vec sťažovateľky, ale jej typovo rovnaké veci pred konkrétnym súdom), o ktorých súd koná a kritéria správania sťažovateľky ako účastníčky konania. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní sťažovateľky ipso facto zvyšuje faktickú zložitnosť veci z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sťažovateľky. V takýchto prípadoch je možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Ústavný súd Slovenskej republiky konštatuje, že povinnosť okresného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi sťažovateľky sa tak nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. Obdobný právny názor už Ústavný súd Slovenskej republiky v minulosti prezentoval napríklad v rozhodnutí sp. zn. II.ÚS 64/97, keď pri hodnotení porušenia práva na konanie bez zbytočných prietahov poukázal na to, že „...v rovnakom čase na identickom súde sa právo na konanie bez zbytočných prietahov zabezpečuje mnohým osobám, ktoré sa v početných konaniach obrátili na súd s požiadavkou na odstránenie svojej právnej neistoty.“

Relevantným sú i závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí IV. ÚS 606/2012, kde okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Poukázal na to, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Rozhodnou, v súvislosti s posúdením nesprávneho úradného postupu z hľadiska zbytočných prietahov exekučného súdu, je v predmetnej veci všeobecne známa skutočnosť, že žalobca na exekučnom súde

inicioval stovky exekučných konaní v typovo obdobných veciach, ktorá determinovala uplatňovanie zákonných lehôt a zvyšovala faktickú zložitosť vecí.

Žalobca taktiež nepreukázal existenciu dôvodov na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ako dôvod pre takéto priznanie nemožno akceptovať to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre straty kontaktu s povinným alebo k insolvenčii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky a príslušenstva. Tieto dôvody samotný žalobca uvádza len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Zákonnými predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. sú existencia nesprávneho úradného postupu, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Ak chýba čo i len jeden z týchto predpokladov, zodpovednosť žalovanej vyplývajúca zo zákona č. 514/2003 Z. z. daná nie je.

Žiadne skutočnosti, ktoré žalobca uviedol v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť správnosť uvedeného záveru a právneho posúdenia vecí súdom prvého stupňa a neodôvodňujú iné rozhodnutie o uplatnenom nároku. Za tohto stavu sa odvolací súd v súlade s vyššie uvedeným stotožňuje so skutkovou a právnou argumentáciou prvostupňového súdu. Postupom prvostupňového súdu sa žalobcovi tiež neodňala možnosť konať pred súdom.

Vo vzťahu k tej časti odvolania, v ktorej sa hovorí o potrebe rozhodnúť o návrhu žalobcu na prerušenie konania je potrebné dodať, že takýto návrh nebol predložený.

S prihliadnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.